

de VOLKSUNIE

ORGAAN VAN DE VOLKSUNIE, VLAAMS NATIONALE PARTIJ

BEHEER : KARTUIZERSSTRAAT, 58, BRUSSEL TEL. 11.82.16

VERKRIJGBAAR BIJ ALLE DAGELADVERKOPERS

De SLEUTEL ... en het SLEUTELGAT

De C.V.P. heeft een gedeeltelijke overwinning behaald in de verkiezingen in omstandigheden die haar thans voor grote moeilijkheden plaatsen. Inderdaad heeft de C.V.P. deze overwinning niet uit eigen krachten eigen verdiensten behaald: deze overwinning is voor een groot deel te wijten aan het ingrijpen van de geestelijkheid, aan het ontlenen van hun politieke vrijheid aan de gelovige kiezers. Daarom is de uitslag van deze verkiezingen vervalst in deze zin dat ongetwijfeld ontelbare kiezers met tegenzin, onder geweldswang voor de C.V.P. gestemd hebben. Deze kiezers zijn geen C.V.P.-ers, dat zal in de toekomst blijken. Daarom is de C.V.P. een reus op lemen voeten. Het is duidelijk dat deze partij niet bij machte is uit eigen kracht en eigen politieke verdiensten haar positie te handhaven en te verstevigen. In het Vlaamse land moet zij ongetwijfeld ernstig rekening houden met de gevaarlijke concurrentie die de Volksunie voor haar blijft: zonder de steun van een gedeelte van ons kiezerspotentieel geen C.V.P. meerderheid in de senaat; tegen ons geen meerderheid in de kamer. Dit is de enige waarborg die wij hebben voor enkele Vlaamse verzevenlijkingen.

De malaise in de C.V.P.-leiding en de schrik voor de verkiezingsuitslag waren zo groot dat de C.V.P. de verkiezingen ingegaan is met een demagogisch kiesprogramma.

Wij hebben dit feit destijds reeds aangeklaagd en de vraag gesteld waar de C.V.P. de financiële middelen, de miljarden, zou halen om al deze beloften in te lossen zonder verhoging van de belastingen en van de sociale lasten.

Alhoewel de C.V.P. bereid is een groot deel van dit kiesprogramma te verloochenen en te laten vallen moet dan toch de schijn gered worden. In de regeringsverklaring van een rector noch iets teruggevonden worden van de kiesbeloften. Zo is de regering onder C.V.P.-leiding moet ringsformateur Eyskens verplicht een regeringsprogramma voor te leggen dat in de huidige conjunctuur praktisch onverzevenlijkbare is. De andere partijen worden daardoor in de pijnlijke situatie gedrongen ofwel tegenoverstellen te doen die in de ogen van de kiezer minder verlokend zijn en de C.V.P. het argument aan de hand te doen dat de andere haar verhinderen haar programma uit te voeren ofwel mee te spelen met de C.V.P. in een dubieus stuk vol gevaren.

Een ontbinding van het parlement en nieuwe verkiezingen? Dit kan een oplossing schijnen, maar is er geen. De C.V.P. kan misschien hopen (of vrezen) alsdan de volstrekte meerderheid in kamer en senaat te behalen. Dit zou haar verplichten alleen te regeren en haar programma uit te voeren. Dergelijk experiment mocht falikaant uitlopen. Anderzijds is het weinig aantrekkelijk voor de linkse partijen een nieuwe en nog zwaarder nederlaag op te lopen, waarbij de liberalen (die nog veel geluk gehad hebben omdat zij meerdere zetels nog op het nippertje behouden hebben) riskeren weggemaaid te worden. Na enkele jaren C.V.P.-bewind zouden de linksen kunnen hopen terug een meerderheid te veroveren.

De socialistische politiek gericht op het veroveren van een socialistische meerderheid in het parlement heeft echter schipbreuk geleden. De B.S.P. zal dus altijd aangewezen zijn op coalitie-regeringen. Dit biedt geen grote vooruitzichten.

De tegenstelling klerikalisme-antiklerikalisme is politiek gezien onvruchtbaar en nadelig voor het land. Een gezond politiek beleid kan daarop niet gebouwd worden.

Grote verzevenlijkingen zijn slechts mogelijk door een gezamenlijke krachtsinspanning, door rege-

ringen die een ruime meerderheid bezitten. De evolutie moet en zal in die richting gaan omdat er ook achter de schermen machten aan het werk zijn die dat wensen.

De Volksunie heeft een krachtproef ondergaan waarvan het belang niet te onderschatten is. Wij zijn uit de strijd gekomen in gesloten geleerden, tuchtvol en eensgezind; wij zijn niet verslagen, want de partij is intact in haar kaders en het vertrouwen is niet geschokt. De Volksunie blijft een politieke faktor waarmee rekening moet gehouden worden.

Sterker dan ooit wordt van C.V.P.-zijde de gedachte gepropageerd van de « beweging » zonder partijpolitiek karakter. Het is zeer begrijpelijk dat de C.V.P. niets liever verlangt dan verwarring te stichten in het Vlaams-nationale kamp en de voorkeur geeft aan een ongevaarlijke « beweging ». Tussen de twee wereldoorlogen heeft de Katholieke Vlaamse Landsbond de functie vervuld de Vlaamsgezinden mak te houden en af en toe als veiligheidsklep te dienen. Aan dat spelletje zullen wij ons niet laten vangen. Wanneer men ons met alle middelen aanvalt en bekampt heeft, wanneer men er alles op gezet heeft om ons te vernietigen, terwijl men flikflood met de bewegings-gedachte, dan vinden wij hierin het bewijs dat men ons vrees en dat wij op de goede weg zijn. De belangstelling van de C.V.P. en het A.C.W. voor de Vlaamse vraagstukken staat in rechtstreekse verhouding tot het al of niet voorhanden zijn van een aparte Vlaamse politieke partij.

Wij moeten met verbeterheid vasthouden en onze rol verder spelen. Er is geen alternatief. Overigens houder wij rekening met een herleving en versterking van de federalistische stroming in Wallonië. De Waalse federalisten moeten wel erg ontgoocheld zijn over de resultaten van vier jaar links bewind, met meerdere vooraanstaande Walen in de regering. Zij hebben geen tastbare resultaten bekomen. Thans komt de streng unitaire C.V.P. weer in de regering. Het probleem van de zetelaanpassing is niet te ontwijken. Alleen door een gezamenlijke druk, van Vlaamse en van Waalse zijde, kan men in de huidige omstandigheden resultaten in de richting van het federalisme verwachten.

Terwijl de C.V.P. nog steeds zoekt naar het sleutelgat en geen blijf weet met de fameuze sleutel die de kiezers haar gegeven hebben, herneemt de Volksunie haar actie, zonder zelfoverschatting, bewust van de moeilijkheden, maar vastberaden, zonder aarzeling.

BESLUIT

Het Hoofdbestuur van de Volksunie, vergaderd te Brussel op 7 juni, heeft eenparig beslist de uitbouw van de partij in snel tempo voort te zetten en de actie op volle kracht verder te voeren. De kiesstrijd heeft bewezen dat de Volksunie beschikt over een flink kader en over honderden voorbeeldige propagandisten. Het hoofdbestuur vraagt de actieve steun en medewerking van allen die overtuigd zijn dat wij onze nationale ontvoeringsstrijd met verbeterheid moeten voort zetten. Ook geldelijke steun is uiteraard zeer welkom. Aan de verspreiding van ons blad, voornamelijk door het werven van abonneementen, doet de grootste aandacht besteed worden.

Alle getrouwen worden opgeroepen om aanwezig te zijn op de grote Volksunievergadering de voormiddag van het Vlaams Nationaal Zangfeest te Antwerpen.

Wat gebeurde te St NIKLAAS

MINSTENS 60 % VAN VOLKSUNIE-KIEZERS WEIGERT SPONTAAN C.V.P. TE KIEZEN VOOR DE SENAAT ER WAREN GEEN WACHTWOORDEN!

Onze lezers weten dat te St-Niklaas onze lijst voor de Senaat verworpen werd omdat de lijsten voor Dendermonde en St-Niklaas niet volledig overeen kwamen.

Het toeval heeft zo geholpen om onze stelling te bewijzen dat zo de Volksunie niet opkwam de C.V.P. niet eens 40 % van onze stemmen zou krijgen.

Vestigen we er daarbij de aandacht op dat er te St-Niklaas geen wachtwoorden verspreid werden om blanco te kiezen!

Bekijken we nu de uitslagen:

KAMER

ST-NIKLAAS

C.V.P.	72.462
Soc.	31.631
Liberalen	6.371
Volksunie	3.381

DENDERMONDE

C.V.P.	59.497
Soc.	29.095
Liberalen	10.372
Volksunie	2.561

Tellen we deze stemmen samen voor de Kamer en we krijgen voor:

Dendermonde en St-Niklaas samen:

C.V.P.	131.959
Soc.	60.726
Liberalen	16.743
Volksunie	5.944

Bekijken we nu de uitslagen voor de Senaat. Dendermonde en St-Niklaas vormen één kiesarrondissement. Wij krijgen:

C.V.P.	134.280
Soc.	61.420
Liberalen	16.305

Voor de Senaat heeft de C.V.P. maar 2.321 stemmen meer als voor de Kamer, daar waar de Volksunie 5.944 stemmen had voor de Kamer en voor de Senaat niet opkwam. 61 % Volksuniekiezers voor de Kamer hebben geweigerd C.V.P. te kiezen voor de Senaat. En dat zonder dat er wachtwoorden waren! Hadden we een propaganda willen voeren tegen het C.V.P.-stemmen voor de Senaat, weinigen van onze kiezers zouden C.V.P. gekozen hebben!

Terloops wijzen we er op dat de liberalen voor de Senaat 438 stemmen minder halen als voor de Kamer. Ook daarbij kunnen er kiezers zijn die C.V.P.-kozen voor de Senaat. De socialisten halen er 694 meer voor de Senaat als voor de Kamer. Daar kunnen een 200 tot 300 Volksunie-stemmers voor de Kamer bijzitten.

Uit de cijfers blijkt echter klaar en duidelijk dat ongeveer 60 % Volksuniekiezers blanco stemt zo de Volksunie niet opkomt. Wat wij trouwens reeds lang wisten!

Voegen we er nog aan toe dat St-Niklaas en Dendermonde landelijke arrondissement zijn. Zo hetzelfde geval zich zou voordoen te Gent, Brussel of Antwerpen zou het percent blanco-kiezers nog groter zijn!

De Volksunie heeft haar eigen kiezerskorps dat grotendeels onbereikbaar is voor andere partijen. Dat is onze kracht en onze ruggegraat.

Daarop bouwen wij onze toekomst.

Waar werd gewonnen? Waar verloren?

Hierbij laten we de vergelijkende uitslagen volgen van 1954 en 1958:

Arrondissement	Stemmen in 1954	Stemmen in 1958
Antwerpen	21.083	22.981
Mechelen	10.995	6.270
Turnhout	4.368	3.433
Brussel	10.891	12.088
Leuven	6.850	4.469
Hasselt-St-Truiden	7.492	3.329
Tongeren-Maaseik	9.108	6.376
Aalst	9.420	8.394
Dendermonde	2.108	2.561
Gent-Eklo	8.803	15.024
Oudenaarde	1.011	1.168
St-Niklaas	5.021	3.379
Brugge	3.462	2.827
Ieper	3.307	1.662
Kortrijk	1.687	3.092
Roeselare-Tielt	4.340	3.809
Veurne-Diksmuide-Oostende	3.089	3.731

	Winst		Verlies
Gent	6.221	Mechelen	4.725
Antwerpen	1.898	Hasselt	4.163
Kortrijk	1.405	Tongeren	2.732
Brussel	1.197	Leuven	2.381
Oostende	642	Ieper	1.645
Dendermonde	453	St-Niklaas	1.642
Oudenaarde	157	Aalst	1.026
		Turnhout	935
		Brugge	635
		Roeselare	531

In procenten uitgedrukt wordt de rangschikking van de arrondissementen de volgende: 1. Aalst 5,43; 2. Tongeren - Maaseik 4,55; 3. Gent 4,50; 4. Antwerpen 4,47; 5. Mechelen 3,81; 6. Roeselare 3,09; 7. Veurne-Diksm. - Oostende 3,06; 8. St-Niklaas 2,97; 9. Hasselt 2,64; 10. Dendermonde 2,52; 11. Ieper en Turnhout 2,28; 13. Brugge 2,23; 14. Leuven 2,19; 15. Kortrijk 1,74; 16. Oudenaarde 1,60; 17. Brussel 1,44; Brussel (arrondissement) bestaat voor ruim 1/3 uit Franstalige kiezers. Deze faktor speelt ook in mindere mate voor Kortrijk en Oudenaarde.

Het verlies doet zich voor op het platteland, waar de invloed van de verpolitieke klerus het grootst is. In sommige arrondissement waar we vorige verkiezingen niet veel stemmen

hadden werd dit bezwaar opgeheven door onze verbeterde organisatie. Te Mechelen in sterkere mate en te Leuven in mindere mate zit het verlies in de afzijdigheid gedurende deze verkiezingen van het Boerenfront. Te Antwerpen is onze vooruitgang minder groot omdat eerst het handicap van het wegvallen van de Middenstand diende overwonnen.

C.V.P. in oppositie en schoolkwes-tie speelden in ons nadeel. In 1932 toen de schoolstrijd volledig fiktief was en de C.V.P. daarbij in de regering zat vielen de nationalist in de Kamer van 11 zetels op 8 en in de Senaat van 3 op 1. In 1936 verduubeld echter de zetels voor de Kamer van 8 op 16 en in de Senaat sprongen van 1 zetel op 9. Dit ter aanmoediging voor wie dat nodig mocht hebben.

Niettegenstaande het volgens Mgr De Smedt zware zonde was stemden vele Vlaamingen voor de Volksunie... of de eerste maandelijkse biecht na de verkiezingen.

ZONDAG 13 JULI a. s. te 10 u. 30 (voormiddag van het Vlaams Nationaal Zangfeest)

Zaal MAJESTIC Carnotstraat 90 ANTWERPEN

GROTE VOLKSVERGADERING VAN DE VOLKSUNIE

onder voorzitterschap van Volksvertegenwoordiger **Frans VAN DER ELST** Algemeen Voorzitter.

WIE VOLHARDT WORDT
GEKROOND

Men ziet vlug het verschil tussen een politiek bewust Vlaams nationalist en marginale figuren. De laatste groep wil graag bij de winnaars zijn, tegenslagen kunnen zij niet verdragen en het defaitisme steekt vlug het hoofd op.

De eersten zullen bij tegenslagen alleen maar harder en heftiger doorvechten.

Tot de laatste groep behoort alleszins de hoofdredakteur van het weekblad « Opstanding ». In een hoofdartikel « Wie volhardt wordt gekroond » ontleedt hij de verkiezingsuitslagen. Hij ook ziet het verschil tussen de nitslagen in de stad en op het platteland en legt de vinger op de wonde: de verpolitiekte klerus en hij wijst op het gevaar dat hierin ligt voor het geloof. Overigens schrijft hij « men is er allerminst in geslaagd, onze Vlaams-nationale partijpolitieke organisatie klein te krijgen. Hoogstens is het dit keer weer gelukt, haar doorbraak te verhinderen. En vroeg of laat zal de politieke konjunktuur van die aard zijn, dat deze doorbraak mogelijk wordt.

Potentieel is de gedachte der Vlaamse politieke apartheid van ons even sterk als gisteren. Een gedachte die wij blijven beschouwen als een der logische uitingen van ons « totaal verzet » tegen het fnuikend Belgisch centralisme.

En hij besluit: « Daarom roepen wij de vrienden van de Volksunie toe: « Verdraagt wat het lot zendt: wie volhardt wordt gekroond ». En is het niet kenmerkend en hoopgevend dat de Volksunie ondanks haar numerieke zwakte, tijdens de laatste weken zich in de belangstelling — laat dit nog een vijandige belangstelling wezen — van vele machtige instanties mocht verheugen? Dit feit alleen is o. i. al op zichzelf voldoende om ons in onze meening te sterken, dat ook in de toekomst, voor een Vlaams-nationale partij een belangrijke taak in onze beweging voor Vlaamse heropstanding is weggelegd ».

TRADITIE

Onze bisschoppen hebben zich traditioneel gekant tegen een tweede christelijke partij. Men kent het tragische geval van de partij van priester Daens toen de bisschop van Gent onder druk zich tot het werktijd maakte van de beruchte Woeste. Niemand durft daar thans nog fier op gaan. Men kent anderszins hun houding tegen het Vlaams Nationaal Verbond. Ook toen werd er officieus reeds gesproken over doodzonden. De strijd tegen de Volksunie volgt dus de traditie.

Ook de anti-Vlaamse lijn wordt doorgetrokken. Reeds in de tijd van Guido Gezelle en van Albrecht Rodenbach, greep het bisdom in tegen de onverlaten van Vlaamsgezinden die een plaats voor het Nederlands vreegen. Het Westvlaams bisdom stond toen vooraan in de strijd tegen het aankomend radikalisme.

Ook hier vervallen we dus in een traditionele plooi. Naast de loge, het grootkapitaal en het hof heeft de hogere kerkelijke overheid steeds de ontwikkeling van het Vlaams bewustzijn bestreden. Men wenst de unitaire Belgische staat te behouden. Geen federalisme.

Enkele tientallen jaren terug heeft dan ook de paus reeds aangedrongen bij onze bisschoppen op bezinning. Thans weer stellen we vast dat Vlaanderen het enige gebied is in West-Europa waar de bisschoppen stelling kiezen in de strijd tussen twee christelijke partijen, ondanks de uitdrukkelijke aanmaningen van onze Pausen. Het tekent meteen de bijzondere toestand van Vlaanderen.

Doelbewust heeft de C.V.P. anderszids Brugge uitgekozen. Van Mechelen zouden alle Vlaamsgezinden het normaal gevonden hebben. Brugge was echter meer Vlaamsgezind. Dat « was » komt in Vlaanderen nogal veel voor. Ook Van Cauwelaert was ooit Vlaams gezind. Ons verraste Brugge niet. De flamingant wel. Wat ook de bedoeling was. Hij zal een begoocheling armer zijn. Maar zal hij iets leren?

WIJS ZIJN EN ZICH
TERUGTREKKEN

« De Standaard » speelt op een veel voorzichtiger en op een geniepige toon haar spelletje voort. Vorige maand moesten wij — nog steeds de « scheurmakers geheten » — niet opkomen voor de Senaat, nu moeten we ons volledig terugtrekken. Zij hebben immers enkele duizenden onnozelaars aan hun spelletje gevangen en die moeten nu verder hun vrienden bewerken voor de volledige terugtrekking. Of de C.V.P. de werkloosheid zal oplossen door een stelsmatige industrialisatie van Vlaanderen, of het landbouwvraagstuk zou opgelost worden, of er gelijke mogelijkheden zullen komen voor onze bedienden en ambtenaren dat heeft allemaal geen belang! De eenheid! De Vlaamse Beweging wordt herleid tot de zetelaanpassing. Dat in orde dan is de Vlaamse Beweging opgelost.

De zetelaanpassing biedt een paar voordelen afgezien van het principe van de rechtvaardigheid en wel dat het kworum beter in het bereik komt van de Volksunie en dat het anderszids in Wallonië de strijd voor federalisme zal aanvuren. Zij zijn ginder zo vlug geprikkeld.

Maar op zichzelf lost die aanpassing niets op. Sinds 1830 heeft Vlaanderen de meerderheid van de zetels gehad (Vlaanderen + de Vlaamse zetels van het arrondissement Brussel). Wat helpt het ons als op die zetels franskluis, Vlaams onverschilligen en Vlaamsgezinde mossels plaats nemen?

De zetelaanpassing is dan ook de klassieke kluit voor de politiek onnozele flamingant. Het is het rookgordijn dat zal moeten dienen om de fundamentele Vlaamse vraagstukken te verdoezelen.

En van dat terugtrekken, Standaardvrienden, fnuikers van de Vlaamse Beweging, laat meer dan ooit alle hoop maar varen. Wat zegt gij? Gij rekent daar ook niet op maar het is een goed middel om degenen zonder politiek doorzicht te misleiden? Inderdaad, maar pas op. Zij zullen thans van de C.V.P. toch nog wat meer verwachten dan de zetelaanpassing.

Help daar maar voor zorgen of het zit weer mis.

DE SCHOELIETJES VAN HET
A.C.V.

Te Gent liet het A.C.V. grote affiches drukken « Kiest Volksunie - Heil Hitler ». Ondertussen liepen zij alle incivieken na voor hun stem en kregen er ook de meerderheid van. Op de uitslagentabel 's Zondags 's avonds aan hun lokaal waren ze nog geestiger. Onze partijnaam werd niet vermeld, wel « afval ». In hun blaadje durfden zij schrijven dat de Volksuniebonzen leefden « in de salons van paleizen, die ze met gemakkelijk verdiend geld hebben aangekocht »!

Het is de zuivere kommunistenstijl maar nog wat plomper.

Zij mogen tien Volksuniebonzen uitkiezen, wij zullen tien C.V.P.-ers nemen. Al wat het inkomen van onze tien bonzen hoger ligt dan 1/3 van de C.V.P. bonzen krijgt het A.C.V. van ons cadeau. Afgesproken « heren »?

Zijn er nog lezers en simpatizanten van ons die lid zijn van het A.C.V.? Zo ja, dat zij bedenken dat dank zij hun geld die propaganda tegen ons gevoerd wordt.

Zeër zeker kan men de bisschoppen en pastoors het recht niet ontzeggen, als private burgers, hun persoonlijke opinies en politieke voorkeur te hebben, als ze maar niet afwijken van een rechtvaardig geweten en de belangen van de godsdienst. Het is niet minder klaar dat ze als bisschoppen en als pastoors volstrekt buiten en boven de partijstrijd moeten blijven, boven alle zuiver politieke kamp. »

Paus Pius XI

JOS DE SAEGER MAAKT ZICH
BEGOOCHELINGEN

In de « Vrije C.V.P. Tribune » van De Standaard komt Jos De Saeger ons opnieuw wat voorrekenen. De man neemt een houding aan alsof niet de meest Vlaamsgezinde van al onze bisschoppen, Mons. De Smedt, maar wel hij zelf de verkiezingen gewonnen heeft. In waarheid had de C.V.P. zo een schrik voor ons dat ze in Vlaanderen bewerkt hebben wat nergens in de wereld gebeurt nl. dat de bisschoppen stelling kiezen tussen twee christelijke partijen. In ons achterlijk Vlaanderen wordt dat nog genomen.

En De Saeger cijferen dat de Volksunie de C.V.P. de meerderheid ontom in de Kamer. Had de C.V.P. ons niet zo smerig bevochten dan hadden wij de zetel te Gent die nu naar de linkers ging en had de C.V.P. in Limburg gekartelleerd met ons dan verloren ook daar de linkers een zetel. De C.V.P. wil echter alles hebben en niets geven. Een begoochelingen dat ze zich maken! De Saeger stelt zich werkelijk voor dat hij ooit onze 100.000 kiezers zou doen stemmen voor een C.V.P. program! Gesteld dat de Volksunie niet zou meegedaan hebben aan de verkiezingen dan zou meer dan de helft spontaan blanco kiezen en zo wij het wachtwoord blanco kiezen zouden gegeven hebben zou de C.V.P. geen 10 % van onze stemmen halen. Hun stem vergooiden aan de C.V.P. doen onze kiezers niet. Hoe kan een Vlaams nationalist trouwens voor een onvlaamse kleurpartij kiezen? De Saeger en de C.V.P. mogen het zich goed in het hoofd steken!

ZO ZAG IK EYSKENS...

Mijn vriend sneuvelde als RAF-piloot; mijn schoomboer verloor het leven, toen zijn schip nabij de Engelse kust op een Duitse mijn stootte.

Hun lichamen werden in 1948 samen met deze van andere gesneuvelde Vlamingen terug naar ons land gebracht en minister Gaston Eyskens was aanwezig. GANS DE PLECHTIGHEID HAD PLAATS IN HET FRANS. Minister Gaston Eyskens was aanwezig en bewoog niet. Honderden familieleden van Vlaamse gesneuvelde werden voor de zoveelste maal beledigd, maar Gaston, waaraan zovelen hun stem hadden gegeven, had als verantwoordelijke minister niet de minste voorzorg genomen opdat dergelijke belediging zou vermeden worden, zelfs al was het maar « om de schijn te redden ».

ZO ZAG IK EYSKENS EN NOOIT zal ik dat officieel verraad van onze taal vergeten en telkens ik zijn foto met dat nietszeggend, uitdrukkingloos profiersonnet zie, denk ik aan die droeve dag in 1948, waarop zaken gebeurden, die alleen in ons land nog mogelijk zijn. Alleen in dit land zijn er mensen, die zich in het gezicht laten spuwen en die later deze belediging nog kunnen vergeten.

En nu mag de C.V.P. nog tientallen mannen bezitten als Leo Lindemans, Jan Verroken, Derboven, Gerard Van Wijnendaele e.d., voor mij hebben ze allemaal gekapiteerd voor Eyskens. De Schrijver, Schot, Ancot, Lefebvre, Struyne en anderen, die de lijn van de C.V.P.-politiek bepalen, lijn, die tot heden toe niet de minste rekening hield met de ware Vlaamse belangen.

In Cyprus nemen bisschoppen de leiding om hun volk naar onafhankelijkheid te voeren; in Algerië strijden intellectuelen met de eenvoudigen van hun volk, opdat het zijn vrijheid zou bereiken, maar in ons land weven enkele C.V.P.-politiekers spinnewebben rond Jan Verroken, Leo Lindemans, G. van den Paele, waaruit deze mensen niet loskonden en die van deze Vlamingen medeplichtigen maken aan het verraad van de Vlaamse belangen.

Eén van die webbenwevers is Eyskens. Op hem vertrouwen opdat de komende regering eerlijk zou streven naar Vlaamse welvaart is erger dan vertrouwen op lucht om er kastelen mee te bouwen.

Als het zo niet is, dan moet Eyskens veel veranderd zijn sedert 1948. Toen gedroeg hij zich als een mossel en het mirakel dat mosselen beenderen in hun lijf zouden krijgen om weerstand te bieden aan harde tegenstrevers, dat mirakel is nog nooit geschied. DAT is de mening van
JONGE V.O.S.

EYSKENS tot Duivel BUZET: « Toe, kom maar mee, we zijn weliswaar bezig geweest, maar 't was alles toch zo niet gemeend! »

ZIELIG

Bij een tegenslag leert men zijn vrienden kennen. Zo dit oud Vlaams spreekwoord juist is behoort « Het Pennoen » niet tot onze vrienden. Het Pennoen groepeerde enkele nationalistische, die altijd in mindere of meerdere mate afkerig gestaan hebben van de partijpolitiek naast enkele journalisten en personen uit C.V.P.-kringen en kranten.

« Het Pennoen » heeft de goede smaak van ons enkele dagen na de verkiezingen op de hals te vallen en ons als taktiek een beweging aan te bevelen. Vooreerst wijst dit op een gebrek aan inzicht in de Vlaamse strijd waar een beweging nooit veel bijgebracht heeft en slechts een partij wat wist te verwezenlijken. Anderszids weten we toch ook uit ervaring dat een beweging slechts vat krijgt op sommige intellectuelen waarvan een groot percent dan nog het doet uit schrik van aan partijpolitiek te moeten doen. Hoelang werkt « Het Pennoen » nu al en hoe ver zijn ze al opgeschoten met hun beweging? Wij vinden het spijtig dat ze dit debat heropenen. Wij lieten hen rustig werken, dat ze ons eveneens met rust laten in plaats van de vijanden van Vlaanderen, de C.V.P.-kranten munitie te bezorgen. Dat ze met welgevallen geciteerd worden door de krant met de aartsgemene verkiezingskampanje « Het Volk » en door de geniepige « Standaard » moege hen voldoening verschaffen!

Er zijn andere manieren om zich doen op te merken!

De nationalist zullen het met een zekere grimmigheid noteren.

KAREL VAN CAUWELAERT, EEN
HOOGSTAAND JOURNALIST

« Het Volk » brengt hulde aan haar pas gekozen senator haar « schildwacht », Karel Van Cauwelaert, die zij een hoogstaand journalist noemt!

Wie de verkiezingskampanje van « Het Volk » gevolgd heeft zal in alle objectiviteit oordelen, dat « De Volksgazet » een fatsoenlijke krant is in vergelijking met « Het Volk » en dat de veel besproken Jos Van Eynde een gentleman is in vergelijking met Karel Van Cauwelaert.

« Het in de praktische politiek verzeilde katholicisme is evenzeer een fatale afwijking van de enig zaligmakende leer, zoals het anti-katholieke Staats-absolutisme, of 'n katholiekvijandige Regering ».

Pater Stracke S. J.

Naar
Antwerpen
op 13 juli

ZO DACHT HET VLAAMS NATIONALISME

VI DE NOODZAAK VAN EEN NATIONALE
VLAAMSE EKONOMIE.

Zo zelfbestuur de noodzakelijke politieke grondslag vormde voor een volle en vrije ontplooiing van Vlaanderen, dan moet het Vlaams nationaal streven naar gezonde economische toestanden in Vlaanderen aan zelfbestuur een vaste materiele grondslag verzekeren.

Men heeft beweerd dat economie niet Vlaams of niet nationaal kan zijn, waar zij slechts economie is. Zo deze stelling waar kan zijn binnen zekere grenzen, dan is het niet minder een feit dat de economische wetten ook ten volle de invloed ondergaan van politieke factoren die volgens tijd en omstandigheden een minder of meerder sterk gewicht in de schaal werpen. In deze zin kan de economie van Vlaanderen door nationale en Vlaamse factoren in gunstige zin gestuurd worden, maar kan zij ook door volksvreemde invloeden in haar ontplooiing gefnuikt worden.

Maar meer nog verbindt een duidelijke relatie de economie met het ganse leven van een volksgemeenschap, met zijn taal en met zijn cultuur, met zijn geestelijke verheffing of verval. In één zin: « Toen Vlaanderen ekonomisch machtig en kultureel groot was » vatte Lodewijk De Raet deze verhouding samen. Professor Pinxten zou het later nog uitdrukken: « Toen wij ekonomische macht bezaten, waren wij een rijk kultuurvolk. Thans zijn wij een arm kultuurvolk ». Een volle ontplooiing van Vlaanderen vereist een gezonde economie als onmisbare grondslag.

Toch ging in de Belgische staat sinds zijn ontstaan de achteruitstelling van Vlaanderen gepaard met een ekonomische politiek die tot op de huidige dag steeds tegen de belangen van het Vlaamse volk heeft ingedruist. Onverpoosd zal het Vlaams nationalisme het herstel van rechtvaardiger verhoudingen eisen van de Belgische staat en zal het wijzen op de noodzaak van een terugkeer tot een gezonde nationale Vlaamse ekonomie.

DE SLECHTE ONEINDIGHEID VAN DE BELGISCHE EKONOMIE.

Tot op het einde van de 18de eeuw hadden de vreemde besturen in België, zowel het Spaanse als het Oostenrijkse, evenwichtige ekonomische toestanden trachten te vrijwaren in de Zuidelijke Nederlanden en hadden zij zowel de ekonomische ontplooiing van Vlaanderen als van Wallonië bevestigd. Zelfs Napoleon zou, weliswaar ten eigen bate, Antwerpen tot nieuwe bloei brengen en de Gentse tekstielnijverheid beschermen. Ook koning Willem I zou zowel de Vlaamse weefnijverheid als de ontlikenende Waalse metaalnijverheid rijkelijk van kapitaal voorzien.

tot een snelle ekonomische opbloei in Vlaanderen moeten leiden en had 1830 zag het begin van een onevenwichtigheid in de Belgische zou nu in de volgende jaren integendeel snel achteruitgaan. Door de revolutie van 1830 onderging de Vlaamse tekstielnijverheid een scherpe crisis, als gevolg van het verlies van de grote afzetmarkten van Noord Nederland en Indonesië. In de daaropvolgende jaren kwam een nieuwe en zware crisis haar nogmaals teisteren: zij werd toen door een zeer modern uitgeruste Engelse weefnijverheid, met welke zij onmogelijk kon concurreren die de weegschaal met verloop van jaren maar steeds verder zou doen omslaan in het nadeel van Vlaanderen. De Waalse metaalnijverheid die als gevolg van de industriële omwenteling van de 19de eeuw zich sedert 1820 tot een grootnijverheid aan het omvormen was, zou nu op enkele tientallen jaren uitgroeien tot reusachtige afmetingen. In het licht van de toenmalige ekonomische voorwaarden, werd deze opbloei mogelijk gemaakt door de aanwezigheid van de aanwezigheid van de Waalse steenkoollagen. Vlaanderen, dat tot 1830 ontegensprekelijk het volle ekonomisch overwicht had bezeten, zou nu in de volgende jaren integendeel snel achteruitgaan. Door de revolutie van 1830 onderging de Vlaamse tekstielnijverheid een scherpe crisis, als gevolg van het verlies van de grote afzetmarkten van Noord Nederland en Indonesië. In de daaropvolgende jaren kwam een nieuwe en zware crisis haar nogmaals teisteren: zij werd toen door een zeer modern uitgeruste Engelse weefnijverheid, met welke zij onmogelijk kon concurreren, van de markten verdrongen.

Maar ook de landbouw, de hoofdfaktor in de Vlaamse ekonomie, begint snel achteruit te lopen als gevolg van een overbevolking die door het gemis aan landbouwgrond de grondprijzen sterk de hoogte in joeg. Wanneer dan tussen 1846 en 1848 zich herhaaldelijk misoogsten voordeden, leidde het tot een katastrofe in Vlaanderen. Wanneer na 1848 de toestanden in Vlaanderen enigszins verbeterden, zou nochtans de uitbarsting van de industrie in Wallonië tot nog nooit gekende toppunten, de bestaande onevenwichtigheid alleen nog erger doen uitstralen. De Vlaamse rijkdom had plaats gemaakt voor een Waalse rijkdom.

Was dit gewild? Zeker niet. In grote hoofzaak was alles gebeurd in functie van de normale ekonomische wetten en volgens een volledig normale evolutie van de Belgische ekonomie in die dagen. De grote fout van de Belgische staat lag hierin dat hij steeds maar heeft laten begaan en hij nooit iets deed — afgezien van enkele goedmenende maatregelen die maar weinig te betekenen hadden in verhouding tot het bestaande kwaad — om de evenwichtigheid in de ekonomie

tussen beide landsgedeelten trachten te herstellen. In hun binnenste moeten de Frans-Belgische machthebbers van die dagen de spontane ekonomische verschuiving van Vlaanderen naar Wallonië zeker niet ongaarne hebben zien gebeuren en hebben ze voorzeker gewenst dat ze zou bestendig blijven.

In werkelijkheid werd deze spontane verschuiving in de volgende periode dan ook vrijwillig bestendigd. De stem van de Vlaamse volksgemeenschap was te zwak opdat ze zich hiertegen zou kunnen verzetten. Omwille van de belangen van de Waalse grootindustrie en van haar concurrentiestrijd met andere landen, gaf de Belgische staat weldra alle handelsprotectie op. De Vlaamse landbouw en tekstielnijverheid die een zekere graad van protectionisme vereisten, werden geslachtofferd op het altaar van de Waalse metaalnijverheid.

Lodewijk De Raet bewees dat tussen 1846 en 1900 de weefnijverheid in Vlaanderen steeds achteruitging. De Vlaamse landbouw die in zeker mate de vorige crisis was te boven gekomen, werd omstreeks 1875 door een nieuwe en geweldige crisis geslagen, als gevolg van de massale invoer van buiten Europese landbouwprodukten tegen niet te concurreren prijzen. Hij zou tientallen jaren zetten om door een volledige structuurverandering er weer enigszins boven op te komen.

Wel gold het hier een crisis die gans Europa teisterde, maar toch beletten de belangen van de Waalse nijverheid dat men afdoende maatregelen nam om de toestand te milderen. De Raet zou schrijven:

« Weer sukkelde het volk in armoede voort zonder dat men ernstig aan het werk ging om nieuwe wegen te openen ».

De scheepbouw, de scheepvaart en de zeevisserij, typische Vlaamse belangen, werden nu volledig verwaarloosd. Zo de Antwerpse haven tot bloei kwam, was het wel vooral omdat ze voor de Waalse industrie volstrekt onmisbaar was.

Zo kwam in deze periode een sterk geïndustrialiseerd Wallonië met veel hoger welvaartspeil der bevolking te staan tegenover een verarmd Vlaanderen. De Vlaamse overbevolking moest nog slechts dienen om Wallonië goedkope arbeidskrachten te verschaffen. « Arm Vlaanderen » was geboren. Julius Vuylsteke zou zeggen: « Dat ziekelijk verzwakt volk dat zich de vreemde taal liet opdringen, vond ook geen kracht om zijn stoffelijk belang te doen gelden en bleef met dezelfde verduldigheid zowel onder het stoffelijk als onder het zedelijk onrecht gebukt ».

Omstreeks 1900 zouden zich voor de Vlaamse ekonomie nieuwe en grootse perspectieven openen die echter tot op deze dag geremd en tegengewerkt werden.

In 1901 was een merkwaardig feit gebeurd: de ontdekking van het Limburgs steenkoolbekken.

Het had in normale voorwaarden wellicht het ekonomisch overzicht in België terug naar Vlaanderen kunnen verplaatsen. Wel kwam een reeks nevenindustriën zich in de Kempen vestigen, ten dele dan nog om andere redenen, en bracht de ontginning der steenkoolmijnen de ekonomische ontsluiting van Limburg mee. Toch werden alle normale ekonomische wetten bewust tegengewerkt en werd de industrialisatie van Vlaanderen beperkt gehouden tot een fractie van wat zij had moeten worden. De Belgische staat schonk de Kempische steenkoolmijnen aan de Waalse grootnijverheid. Alzo moesten de Limburgse mijnen dienen om in Wallonië een hoge prijzopolitiek der steenkolen mogelijk te maken en om de Luikse metaalnijverheid van grondstoffen te voorzien. Zo werd de opkomst van een Vlaamse nijverheid belet, want juist door de gemakkelijke en renderende ontginning der Limburgse steenkoolmijnen ware het mogelijk geweest een Vlaamse industrie aan te lokken door een lage prijzopolitiek.

Tussen de twee wereldoorlogen wordt in deze onzinnige ekonomische politiek volhard. De uitgeputte Waalse mijnen worden in leven gehouden doordat hun eigenaars ook de Limburgse mijnen bezitten en alzo een hoge prijzopolitiek kunnen blijven voeren. Alle fabrieken blijven in Wallonië gekoncentreerd en Vlaanderen blijft een onderontwikkeld gebied. De Vlaamse overbevolking wordt niet door een industrialiseringsprogramma aan het werk gezet, maar moet een « pool » van werkkrachten blijven voor de Waalse industrie die door de ontvolking van Wallonië een tekort aan werkkrachten heeft. In tijden van ekonomische crisis — en ook daarbuiten — heerst in Vlaanderen een grote werkloosheid die 75 p.c. van het totale aantal werklozen voor gans België benadert. Ondertussen moeten de Vlaamse spaarpenningen blijven dienen tot investeringen voor de Waalse industrie.

Zo bleef het Waals overwicht in de Belgische ekonomie gehandhaafd in slechte oneindigheid.

Een Vlaams nationalist kon in 1930 schrijven: « Tot bevordering der Walen heeft (de Belgische staat) Vlaanderen steeds benadeeld.

Hij is geheel te kort geschoten bij de bevordering van het partikuliere initiatief, wantoe de overheid die over de nodige middelen en krachten daarvoor beschikt, die de nodige samenwerking tussen de verschillende faktoren kan tot stand brengen, zo in het bijzonder is aanwezig. Het is een feit dat de Waalse rijkdom voor een deel gebouwd was op Vlaamse armoede...

Naarmate de toestand van de Waalse industriën slechter wordt, moet de druk die België op Vlaanderen uitoefent, daarom steeds groter worden. België heeft ekonomisch veel aan Vlaanderen misdaan en zal het blijven doen — uit de wet zelf die zijn bestaan beheerst — zolang de Vlamingen niet over hun eigen lot kunnen beschikken ».

EERSTE STREVEN NAAR EEN NATIONALE VLAAMSE EKONOMIE

Wanneer in het begin van de twintigste eeuw de Vlaamse beweging zich begint los te maken van de politieke partijen, zal zij zich op alle terreinen terug wenden naar alle terreinen terug wenden naar het belang van het nationale Vlaanderen. Een groot denken Lodewijk De Raet, zal het ekonomische standpunt integreren in de Vlaamse strijd. Hij zal wijzen op de ekonomische noodzaak van het Vlaams streven in zijn bejaande uitspraak: « Taalbelang is stoffelijk belang ». Hij zal het ekonomisch probleem in België in volle scherpte stellen en als eerste zal hij ten slotte klare richtlijnen trekken voor een nationale Vlaamse ekonomie.

Vooreerst moet het Vlaams besef terug ten volle in het ekonomisch leven ontwaken: « De Vlaamse gedachte moet onze ekonomie doordringen: het gebouw moet Vlaams zijn in zijn grondvesten, Vlaams aan de toppen, Vlaams in de leiding. Dan zal dit volk weer geschiedenis maken ».

De Vlaamse landbouw die steeds door België verwaarloosd werd, moet terug in nieuwe banen geleid worden en moet daarin aanzienlijk geholpen worden door een uitgebreid landbouwonderwijs. De zeevaart en de zeevisserij moeten terug tot bloei worden gebracht. Grote ondernemingen moeten in Vlaanderen tot stand worden gebracht en op handelsgebied moet Vlaanderen een ruime expansiepolitiek voeren.

Maar twee faktoren zullen in de gedachte van De Raet een uitzonderlijke waarde bekleden voor de ekonomische herleving van Vlaanderen: het Kempisch kolenbekken en de Antwerpse haven. De ontdekking van de Limburgse steenkool acht De Raet een keerpunt in de Vlaamse ekonomie en hij noemt dit feit het gewichtigste in de geschiedenis van Vlaanderen sinds 1830. Vlaanderen kan van landbouwstaat tot een industriestaat worden. Door de Kempische waterwegen kan de nieuwe industrie gemakkelijk in verbinding gesteld worden met Antwerpen dat tot « een ekonomisch centrum van Europese betekenis » zal worden. De Vlaamse volkskracht die nu verloren gaat door uitwijking en door werkloosheid, zal nu haar volle inzet vinden in de nieuwe Vlaamse nijverheid en de Vlaamse spaargelden zullen nu tot de welvaart van eigen volk geïnvesteerd worden.

Daar ligt de nieuwe Vlaamse toekomst. De Raet ziet echter reeds het gevaar in: Zullen de Walen niet trachten de hand te leggen op het Vlaamse erfgoed? De toekomst zal dit bevestigend beantwoorden.

(Vervolg in volgend nummer)

ZONDAG 13 JULI a.s. te 14 u. 30
XXI^{ste} VLAAMS NATIONAAL ZANGFEEST

Sportpaleis

ANTWERPEN

Alle Vlaams-Nationalisten daarheen!

Open brief aan Z. EXC. MGR. EM. JOS DE SMEDT Bisschop van Brugge

Hierbij volgt de open brief aan Mgr De Smedt voor de verkiezingen verspreid als antwoord op zijn politieke stellingneming tegenover de Volksunie: Monseigneur,

Het heeft U behaagd door een herderlijke brief van 22 mei 1958, gericht aan de gelovige West-Vlamingen, uw standpunt in de aanstaande wetgevende verkiezingen als gewetensplicht op te leggen.

Daar wij, voortgaande op zekere aanwijzingen, samen met uwe Excellentie gehoopt hadden dat U tot deze rechtstreekse aanval op ons hoog Vlaams ideaal niet zoudt zijn overgegaan, zijn wij des te meer gegriefd en ontgoocheld, daar wij thans niet alleen de vruchten van onze onbaatzuchtige inspanning voor Vlaanderen verheffing, maar bovendien ons onvoorwaardelijk vertrouwen in de kerkelijke gezagdragers bedreigd voelen.

Terwijl bepaalde kringen er aan houden onze positieve arbeid voor het volk als een loutere uiting van verbittering te doodverven, moeten wij beklemtonen dat de laatste gebeurtenissen — waaronder uw voormelde herderlijke brief plaats neemt — het aan ons en aan ons volk moeilijk maken elke verbittering uit het hart te blijven weren.

Ongeveerd zullen de gelovigen in Uw diocesis het eens zijn met uw veroordeling van het anti-kerklike linkse blok, doch met des te meer klem zullen ze weigeren te aanvaarden dat in België het geloof om duistere redenen en door duistere invloeden verbonden blijft met het lot van één politieke partij, de C.V.P., die

in zake koningskwesie en schoolkwesie de Vlaamse stemmen heeft veraden; die onbekwaam is geblesken om met haar na-oorlogse « kristelijke eenheid » de linkse vooruitgang in Vlaanderen in te dammen; die tijdens een moorddadige repressie getracht heeft het kristelijke en nationale Vlaanderen uit te roeien, met veronachtzaming van het eerste gebod der naastenliefde en met zuiver politieke doeleinden; die meewerkt aan de verdere verfransing en dus ontkerstening van Vlaanderen op de taalgrens, in Brussel en elders, door het instandhouden van het franstalig onderwijs; die aan de kop staat om de tragische Vlaamse werkloosheid en mobiliteit te behouden; die de voortzetting is van de vroegere katholieke partij, welke tientallen jaren nodig had om onder dwang een begin te maken met de toepassing van de « Rerum Novarum »

leer en in priester Daens de sociale ontvoogding heeft pogen te wurgen.

Hoewel wij gemakkelijk de reeks zouden kunnen voortzetten, beperken wij er ons toe te betreuen dat tijdens al deze ontzettende drama's voor het Vlaamse volk, dat steeds de trouwste dienaar is geweest van het geloof, het Belgisch episkopaat niet steeds de noodzaak heeft gezien om de geboden van liefde en rechtvaardigheid voor te houden en de pauselijke leer terzake te beklemtonen.

Zo wij vaststellen dat thans opnieuw Vlaanderen, dat naar verdienste de « beminde dochter » van de Kerk zou moeten zijn, op grond van naar onze mening minstens onzekere spekulaties met gewetensdwang wordt belemmerd, kunnen wij niet anders dan de besluiten van onze vroegere overweging handhaven, en, daarin gesteund door de pauselijke voorschriften en de goedkeurende houding van buitenlandse (bv. Franse) kerkvoogden terzake; de rechtvaardigheid van het pluralisme op politiek gebied, dus van een Vlaams-nationale partij in dit land, verkondigen.

Het Vlaamse geweten, waarop wij ons inderdaad willen beroepen, kan niet verminkt worden door feitelijke beschouwingen over de « huidige omstandigheden », die door voor ons niet te achterhalen motieven in Uw herderlijke brief zijn doorgedrongen. Het is immers zo dat wij naast en met het « Vlaanderen eerst », ook bedoelen door het handhaven van onze partij een dam op te werpen tegen het opdringen der linksen; iets waartoe de door Uwe Exc. verdedigde partij ten enen male onbekwaam is gebleken.

Waar zekere gevolgen van onze aktie dus kunnen in overeenstemming zijn met Uwe bedoelingen van bescherming der ware kristelijke belangen in Vlaanderen, en er alleen verscheidenheid van oordeel is aangaande « de opportuniteit » van het door ons ter hand genomen middel, kunnen wij maar niet begrijpen aan welke verplichting wij zouden te kort schieten met de Vlaamse kiezers er op te wijzen dat zij in GEWETEN verplicht zijn kristelijk EN Vlaams te stemmen. Wij kunnen aan onze onbaatzuchtige werking niet verzaken in een verkiezing waarvan niemand kan zeggen tot welke uitslag ze zal leiden, een verkiezing die mogelijks de Volksunie zou kunnen toelaten de door de C.V.P. verloren stemmen op te vangen om alzo het kristelijk blok, in plaats van te verzwakken, én door aantal én door strijdbaarheid te komen versterken.

De weinige nuttige tijd die ons voor deze eerbiedige tegenspraak overblijft, helpt ons heenstappen over het voeren van elke verdere discussie, waarvan de wederzijdse argumenten uit de lang en vaak pijnlijke geschiedenis van de Vlaamse strijd vooraf ten overvloede bekend zijn.

Het weze ons toegestaan onze bijzondere gegriefdheid uit te drukken, zo wij vaststellen dat uwe Excellentie alhier een « zware zonde » wil noemen hetgeen in de andere bisdommen van het land met meer matigheid en onnadrukkelijkheid wordt aangeduid, zodat de nadenkende gelovige niet zou kunnen doorgronden hoe de zedelijkheid van eenzelfde daad naar de plaats zou verschillen.

Ook is het duidelijk bewezen dat de kristelijke eenheid verbroken werd, NIET DOOR ONS, maar door de C.V.P., die haar hooghartigheid heeft gesteld boven het kristelijk belang waarvan zij als de enige verdedigster wordt opgeworpen. Het feit dat deze partij angstvallig alle toenadering met de Volksunie vermeden heeft, verbeurt haar het recht namens de kristelijke bevolking te spreken.

We hebben gemeend, Monseigneur, dat Uw herderlijk schrijven een openhartig antwoord noodzakelijk maakte, en zullen het, samen met het bewuste Vlaanderen, wel verenigbaar achten onze rechtvaardige strijd voort te zetten.

Moge uwe Excellentie ervan overtuigd zijn dat de gedwongen scherpheid van onze houding in niets afbreuk doet aan onze zeer eerbiedige gevoelens.

25 mei 1958.

Een groep vooraanstaande Vlamingen uit DE VOLKSUNIE (gouw West-Vlaanderen).

DE PROFET JOS

Jos de Saeger schrijft een pittige taal, maar sedert hij de profetie wil uithangen valt hij ons tegen. Volgens zijn berekeningen is het de schuld van de Volksunie dat in de kamer geen volstreekte rechtse meerderheid bestaat.

Volgens andere en zeer ernstige berekeningen is dat de schuld van de K. A. groeperingen, die haar strijd niet zozeer gericht heeft tegen de linksen, maar voornamelijk tegen de Volksunie.

Indien de kerkelijke overheid, geleid door het gezonde principe van het « pluralisme », de leden der K.A. groeperingen de volledige vrijheid had gelaten hun stem uit te brengen voor één van de twee partijen, die op godsdienstig gebied alle waarborgen bieden, dan waren er thans geen duizenden stemmen aan de C.V.P. verloren geworden in de provincies Antwerpen, Brabant en Oost-Vlaanderen en had de Volksunie haar normale stemmenwinst gehaald en met minstens vijf volksvertegenwoordigers een rechtse meerderheid mogelijk gemaakt in de kamer.

De linkse kiezers hebben steeds twee, en in vijf provincies zelfs drie, mogelijkheden om hun stem uit te brengen. Waarom zouden de rechtse kiezers verplicht zijn zich allemaal naar te leggen bij een onaanvaardbare eenheidspartij? Zolang daarvan niet afgeweken wordt kan een rechtse meerderheid nooit bereikt worden. Eens dat men het politiek pluralisme ook voor de rechtsen aanvaardt en men de kiezers de mogelijkheid biedt om, in geval ze ontevreden zijn met de ene partij, over te schakelen naar de andere, dan is er geen os de Saeger nodig om te voorspellen dat er voor het definitief oplossen van de schoolkwesie een rechtse meerderheid komt. Alleen dan wordt de wens, die « De Standaard » in zijn nummer van 11 juni uitdrukt, verwezenlijikbaar n.l. dat de godsdienst buiten de politiek zou gehouden worden.

Terloops wordt aan profet Jos nog de raad gegeven voortaan de C.V.P.-propagandisten verbod op te leggen met pek Volksunie-leuzen te gaan schilderen voor de kerkportalen. Thans hebben ze zich verlaagd om voor haast alle kerken van het arrondissement Mechelen dat kommunistisch procédé toe te passen, opdat de gelovige kerkgangers daarna des te erger zouden overtuigd zijn dat het « zware zonde » is voor een partij te stemmen, die zelfs geen eerbied heeft voor Gods Huis.

Indien Jos zulks verlangt zullen we bij een paar C.V.U.-propagandisten de pekborstels eens laten ontleden. Het zou spoedig duidelijk zijn dat daaraan hetzelfde produkt kleefte als datgene zogezegd gebruikt door de mannen van de Volksunie.

Plakker — Heist-op-den-Berg.

HULDE AAN ONZE VLAAMS-NATIONALE VROUWEN EN MEISJES

Medekampsters,

De harde verkiezingsstrijd, waarin gij U voorbeeldig gedragen hebt is voorbij.

Zo wij niet de resultaten bereikt hebben welke wij allen verhoopten, dan hebt gij in de eigen rangen toch een schitterende morele overwinning behaald, door aan vriend en vijand te tonen dat voor ons allen

VLAANDEREN EERST

geen ijdele woorden zijn.

Niet alleen hebt gij gehoor gegeven aan onze oproep om Vader, Broeder, Echtgenoot of Verloofde alle gelegenheden te gunnen om de strijd te voeren, maar gijzelf hebt U ingezet om er in volle overgave uw aandeel in te leveren.

Gij hebt gedacht aan hen die lijden voor Vlaanderen, aan hen die strijden voor hun Volk, aan de toekomst van onze Jeugd, en gij hebt niet gearzeld uw plaats in te nemen onder de kandidaten voor Kamer, Senaat en Provincie.

Gij hebt niet alleen de mannen gesteund in hun aktie, bij de propagandatochten, maar wij weten hoe gij, alleen vrouwen en meisjes te zamen, er zelfs met materiaal en borstel bij dag en bij nacht op uitgetrokken zijt om links en rechts het propagandawerk van de kerels nog wat te voltooiën.

Kampgenoten,

Wij brengen U hulde!

De verkiezingen zijn een gelegenheid geweest tot het bundelen van onze krachten.

Steekt thans de hoofden bij elkaar voor de verdere werking. Sticht kernen overal in Vlaanderen, werf leden voor de VOLKSUNIE - VROUWEN-AFDELING, bouw mede de V.U.V.A. uit tot een flinke organisatie waarin wij gezamenlijk kunnen werken aan de verheffing van ons Volk.

Werft abonnementen op ons orgaan « DE VOLKSUNIE ».

Zo gij ergens alleen staat, schrijf dan gerust om voorlichting naar het partijsecretariaat: Kartuizersstraat, 58, BRUSSEL.

D. Peeters-Nicasie
Voorzitter der V.U.V.A.

BIJGAAND NOG EEN REAKTIE OP DE OMZENDBRIEF VAN SCHOOL EN GEZIN TEN VORDELE VAN DE C.V.P.

Hooggeachte Heer Voorzitter,

Bij de maandelijkse omslag voor onze wijk van « School en Gezin » ontvingen wij een rondschrift door Ued. ondertekend.

Het betreft een zogezegde vraag vanwege « verschillende kollektanten » aangaande het programma van de C.V.P. inzake onderwijs. De aangehaalde punten kunnen niet anders dan onze goedkeuring wegdragen. Evenwel maken wij voorbehoud voor wat de bewering aangaat: « Het schoolvraagstuk zal door de C.V.P. worden opgelost ».

Wij zijn zo vrij dan deze volgende bemerkingen naar voor te brengen:

Het rondschrift is een stille propaganda voor de C.V.P. en nog wel op kosten van ALLE goedmenende steuners van School en Gezin, dus ook van de talrijke niet-C.V.P.-ers.

Het is een C.V.P. propaganda omdat hier op éénzijdige wijze en uitsluitend de C.V.P. wordt voorgesteld als kristene partij die een gezonde oplossing van het schoolvraagstuk wenst of voorstaat. Het verleden der katholieke partij, met de volstreekte meerderheid, is een niet te lochenen en treurig bewijs van onbetrouwbaarheid en karakterloosheid. Dit is met geen spitsvondigheden goed te praten.

In Uw rondschrift had U eerlijkshalve ook het standpunt van de Volksunie betreffende het schoolvraagstuk mogen aanhalen. Want het kan door niemand betwist worden dat deze verjongde en dynamische partij is inderdaad rechts gericht. Het schoolvraagstuk staat sedert de oprichting in haar programma geschreven op een duidelijke wijze die ieder weldenkend mens kan bijtreden; volledige gelijkheid voor allen en in alles! Gelijk loon voor gelijk werk is toch wel een katholieke leuze zouden wij menen.

Mijnheer de voorzitter U hebt het volstreekte recht er een persoonlijke mening op na te houden maar toch is het verkeerd, als voorzitter van een a-politieke organisatie, deze aan anderen op te dringen. U hoeft geen propaganda te maken voor b.v. de Volksunie maar U deed best het ook niet te doen voor de C.V.P.-School en Gezin heeft naar onze bescheiden mening voor doel het katholiek onderwijs te steunen, te beschermen en aan te moedigen en dit met het geld van ieder vrijwillige schenker.

Indien U, mijnheer de voorzitter, ondanks deze uiteenzetting, van mening blijft dat de C.V.P. de alleen-zaligmakende partij is, onder meer voor wat « School en Gezin » betreft, dan zullen wij, tot ons spijt, zo vrij zijn ons ontslag als wijkbedelaar op te geven en het aan de C.V.P.-ers overlaten hun eigen pot te koken en op de gepasten ogenblik te... Kapitulieren, volgens gewoonte van het huis.

Tussen haakjes wensen wij U nog te zeggen dat wij een gezin hebben met zeven kinderen, die allen naar een katholieke school gaan of gingen en, ondanks dat een arbeidersgezin met één uurloon het vaak lastig heeft, denken wij er niet aan onze kinderen andere dan katholieke scholen te laten volgen. Dit kan van meerdere, ons wel bekende, C.V.P.-ers niet gezegd worden.

Intmiddels, Geachte Heer Voorzitter, hebben wij de eer U te groeten met hoogachting.

F. V.

IN MEMORIAM

Wij betreuen het afsterven van verschillende trouwe Vlaams-nationalisten.

Hun aandenken zullen wij steeds in eer houden en aan hun familieleden betuigen wij onze diepgemeende deelneming in de rouw die hen getroffen heeft.

ARRONDISSEMENT DENDERMONDE

In memoriam Oktaaf De Beule

Op 1 juni overleed te Zele, onze vriend Oktaaf De Beule, op de leeftijd van 64 jaar. Oktaaf De Beule is de inkarnatie geweest van de standvastige onkreukbare Vlaming. Hij was vroeger « de vlag » in Zele en niemand is er tot hertoe komen opdagen om deze vlag over te nemen en verder te dragen. Bij de verkiezingen stond hij nog volledig in de aktiviteit, als tweede kandidaat voor de kamer en als kandidaat voor de provincie. Hoe heeft hij nog meegewerkt om onze peterslijsten in orde te krijgen.

Graag had hij met de leeuwenflag zijn laatste reis gemaakt, doch zijn familie was hertegen, deels door de bekrompen geestesgesteldenis der plaatselijke geestelijkheid afgeschrikt. Een talrijke afvaardiging van ons arrondissement onder leiding van Dr. Juul Van Boxelaer, hoofdbestuurslid, en Mark Pelgrims, arrondissementvoorzitter, verzegelde onze vriend naar zijn laatste rustplaats. Oktaaf, in hou ende trou, voor Vlaanderen!

Te Sint-Niklaas overleed, na langdurige ziekte, de moedige Vlaming

Paul DE KEMPENEER

op 51 jarige ouderdom. Paul De Kempeneer is een onvergetelijke figuur voor hen die hem gekend hebben. Hij was de trouwste der trouwen, de onvoorwaardelijke idealist. Een schaar van trouwe vrienden was aanwezig op zijn uitvaart.

Wij erkenden o. m. Fr. Van der Elst, Wim Jorissen, Frans Wymeersgh, Jan Seghers, oud-volksvertegenwoordiger, Dr. Lehembere, Urbain De Keyser, Walter Bouchery, de heer Louwage, Jan Goosenaerts, enz...

Wij zullen Paul De Kempeneer nooit vergeten.

Te Aalst had op zaterdag 14 juni 11, de begrafenis plaats van

Jozef DE BRABANTER

De heer Jozef De Brabanter was gedurende gans zijn leven een overtuigd Vlaams-nationalist en een man uit één stuk. Op hem kon men bouwen: steeds bleef hij zijn overtuiging trouw, ook in de moeilijkste omstandigheden.

Talrijke vooraanstaande Vlaams-nationalisten woonden de begrafenisplechtigheid bij. Wij erkenden o. m. Ernest Vandenberghe, Karel Lambrechts, Marcel De Ridder, Frits De Bisschops, e. a. De Volksunie was vertegenwoordigd door Mr. Frans Van der Elst, Wim Jorissen, Rudi Van der Paal, Ward Rolus, Miel Steenhaut, Dr. Van der Sloten.

THEO: «...en wij betuigen onze innigste dank aan al onze propagandisten, omdat wij nu met de B.S.P. kunnen regeren.»

(Vervolg van blz. 5)

Deze redakteur, schrijver van een reeks artikelen over de verhoudingen tussen het A.C.W.-A.C.V. en de landsbond der Kristelijke mutualiteiten, heeft daar het dekseltje opgeplakt van een keteltje hutsepot, dat voor sommige heren, bij manier van spreken, beter gedekt ware gebleven. Binnenkamers zullen ze wel hebben geraasd en gesakkerd. Naar buiten hebben ze 'n groenlachend masker opgezet en het zaakje willen afwimpelen, met, gelijk in de kwestie van de stikstoffen, dat geschrijf als kletspraat te bestempelen. Zie « Het Volk ».

De Standaard zijn gewoonte getrouw heeft dat dekseltje maar half opgelicht en dan terug neergelaten. De verkiezingen naderden en dan hij telkens in de bres springen voor lieden die hij meer dan eens van « schandalige praktijken » heeft beschuldigd!

Had de redakteur nu in dit keteltje vuil doorgeroerd, dan had hij ontdekt dat de kristelijke landsbond onder de druk van het A.C.V.-A.C.W.-C.V.P.-complex niet alleen de centen van kristelijke Vlamingen naar anti-vlaamse kristelijke Walen doorschuift, maar dat jaarlijks 100.000den worden uitbetaald aan verfoeilijke socialistische instellingen!!

In deze politieke konstellatie, ongelukkig!! En toch waar!

We zijn op inlichtingen uitgegaan en ziehier hoe de vork aan de steel zit.

De socialisten hebben jaren geleden de « Prévoyance Sociale » opgericht; 'n vereniging zonder winstbejag, die sanatoria, poliklinieken en rusthuizen uitbaat en beheert. Het geheel staat onder de leiding van monsieur Joseph Lemaire, 'n Waals socialist « die niet aan politiek doet ».

In 1950 of daaromtrent heeft de « Prévoyance » te Spa en te Oostende 'n paar hotels gekocht die ze « Les Heures Claires » heeft gedoopt; In die « Heures Claires » worden behandelingen gegeven voor alle mogelijke ziekten. Spa is aanbevolen voor hart en rheumatisme; in Oostende komt ge terecht voor de rest! Dank zij een handige propaganda, (kalenders van Les Heures Claires hangen in sommige café's) de gestuurde zieken van alle Landsbonden, en ook wel eens gunstige uitslagen gelijk in alle kuuroorden, is de toeloop groot, vooral in het vakantieseizoen! Dan moeten de medische adviseurs toelatingen tekenen bij de vleet!

Alhoewel alle behandelingen aan het officieel tarief der verplichte verzekering worden uitgevoerd, worden daar schatten van geld verdiend. Deze behandelingen, vooral waterkuren en fysiotherapie, worden uitgevoerd door verpleegsters en ander personeel met vast loon, maar terug betaald door het Rijksfonds voor Ziekteverzekering aan dokters-tarief!

Stel U

De patiënten betalen geen cent voor de hele verzorging en behandeling; dit wordt rechtstreeks door de ziekenkas gedaan! 's Zomers stromen de aanvragen toe (hoe zoudt ge zelf doen) en steeds is alles volzet!

Kwam nu de klucht van de schoolstrijd!

De brave kristelijke (Vlaamse) mensen werden door de C.V.P.-A.C.V. en W.-leiders, om Van Acker en zijn linkse ploeg te pesten, aangespoord elektrische kabinen en telefooncentralen te vernietigen, bomen langs de wegen om te kappen en het sparen stop te zetten, om zo de Spaarkas en de financiële middelen der linkse regering te saboteren. Wat men vernield was nochtans geen socio-liberaal bezit, maar bezit van de gemeenschap!

Op hetzelfde ogenblik dat bastaard Theo, de parasiterende Gust Cool en de hele C.V.P.-santeboetiek de betogers te Brussel opzweepten, zaten te Spa in het lommerijk park van de socialistische « Heures Claires » verschillende kristelijke mensen, waaronder een pastoor, zalig te genieten van hun behandeling en werd, na de kuur, het bedrag van de onkosten netjes door de kristelijke

Landsbond (l'action commune quoi) overgeschreven op de postcheekrekening van de Socialistische Prévoyance!!!

n' Staaltje van het zuiverste, kristelijke boerenbedrog!

Te Spa zijn er wel onder de leden van het lager personeel die « Vloms » spreken! Wat de geneeskundige diensten betreft moeten de Vlaamse boerebeesten, gestuurd door de kristelijke landsbond zich maar aanpassen aan de Waalse veerartsen.

Oostende heeft bij de Vlamingen meer bijval; 't is de zee! Daar spreekt men Vloms en Frans. Het zaakje staat onder leiding van geneesheer directeur Mirroir! De sukkelaar krijgt voor dat baantje naar het schijnt 40.000 F. per maand. Hij kan waarschijnlijk met dat preeke moeilijk rond, want hij is nu ook kandidaat op de socialistische lijst!

Zou hij ook iets in het busje steken voor « School en Gezin »? Voor wat, hoort toch wat??

Van op het Rogierplein te Brussel ziet men aan de Schaarbeekse poort een nieuw flatgebouw schitteren. Allemaal glas en aluminium! 't Is het eigendom van de zoeven genoemde « Prévoyance Sociale » en dus opgetrokken ook met centen van de kristelijke Vlaamse mensen, dank zij hun Landsbond!

Toen het plechtig werd in gebruik genomen, in aanwezigheid van Sire Van Acker en al de hoge pieten van de socialistische partij, sprak de leider monsieur Joseph Lemaire volgende, volgens De Standaard, haterlijke woorden:

« Recht tegenover de building van de Prévoyance Sociale » aan de andere kant van de laan, staat sedert talrijke jaren een ander groot gebouw (de basiliek van Koekelberg) dat niet erg geslaagd mag worden genoemd. Terwijl aan ons gebouw het Socialisme en de samenwerking ten grondslag liggen, is dat gebouw het symbool van een gans andere ideologie. Wanneer de zon op beide gebouwen straalt, sterven daar de zonnestralen uit, terwijl bij ons alles flikkering en weerkaatsing is. Aan de ene kant het verleden dat langzaam uitdooft, aan de andere kant de toekomst, die zich met jubelkreten aankondigt. »

« De toejuichingen, zo besluit De Standaard, waarop de woorden van Lemaire werden onthaald, bewijzen nog eens dat de socialistische partij nog steeds is bezield door een bekrompen antikristelijk chauvinisme. »

Wij besluiten: En aan instellingen van de partij met zulk antikristelijk chauvinisme, stuurt de C.V.P.-A.C.V. ziekenkas haar zieken en aan de instellingen van die partij betaalt ze miljoenen uit!!!

En DAT noemen ze strijden voor het behoud van de hoogste kristelijke waarden!!

Persstemmen na de Verkiezingen

Het zal onze lezers wellicht interesseren te vernemen wat sommige bladen schreven naar aanleiding van de uitslagen van de jongste verkiezingen.

Zo verscheen in

« HET LAATSTE NIEUWS » (liberaal), 2-6-1958.

Na een uiterst kalme verkiezingstijd wordt thans de uitspraak van het kiezerskorps bekendgemaakt. (...) De verschuiving van de stemmen.

De verkiezingen van 1954 brachten een verwachte achteruitgang mee van de C.V.P., waarvan de verliezen echter groter waren dan men had kunnen voorzien, namelijk 12 zetels in de Kamer. (...)

Deze uitslag bracht mee dat een socialistisch-liberale regering tot stand kwam.

Gewoonlijk brokkelen regeringspartijen enigszins af terwijl de oppositie vooruitgaat. Indien een partij bij vorige verkiezingen veel verloren heeft vindt zij dit enigszins terug, en omgekeerd.

Dit is ook thans het geval geweest. (...)

Voor opbouwend werk.

Van nu af aan gaan de gedachten naar de regering, welke het land moet besuren.

De keus gaat blijkbaar tussen een tweeledige of een drieledige regering. In de Senaat zal de C.V.P. over een meerderheid beschikken, zodat zij in ieder geval aan de regering zal deelnemen.

Hoofdzak is, dat het land behoeft blijft voor politieke onstabiliteit en verwickelingen zoals deze waarvan Frankrijk het slachtoffer is geweest.

Sommige vraagstukken zullen onmiddellijk op de voorgrond treden want er heerst onzekerheid over de ontwikkeling van de internationale economische toestand. Het zal er dan ook op aankomen werkloosheid tegen te gaan door de nijverheid aan te moedigen en het programma van openbare werken voort te zetten.

Algemeen wordt erkend, dat op onderwijsgebied een verdere inspanning nodig is. Het middelbaar en het hoger onderwijs moeten aangepast worden bij de nieuwe behoeften en hetzelfde geldt voor het technisch onderwijs in deze tijd die in het teken staat van de atoomkracht. (...)

Tijdens de kiesstrijd is de schoolkwestie natuurlijk ter sprake gekomen. Bovendien onverzoenlijke en onverdraagzame uitlatingen heeft men in zekere C.V.P.-bladen ook beschouwingen zien verschijnen in de richting van billijke schikkingen,

die aan het onderwijs in zijn geheel kunnen ten goede komen. (...)

Er is thans een aandrang om het schoolvraagstuk in een andere atmosfeer te onderzoeken en men mag hopen, dat daarbij enige betwistingen zullen vermeden worden. (...)

Ten slotte is het een feit, dat het land in 1954 een einde heeft gemaakt aan de volstrekte meerderheid van de C.V.P. en dat de huidige verkiezingen er anderszins op wijzen dat een socialistische volstrekte meerderheid niet in aantocht is. Het kiezerskorps is dus tegen een verdeling van het land in twee vijandige kampen.

« VOORUIT » (orgaan van de B.S.P.), 3-6-1958.

(...) Laten we zeer eerlijk erkennen, dat we een andere uitslag hadden verhoopt en dat, als we een vooruitgang van de C.V.P. na vier jaar oppositie konden voorzien, wij hun succes kleiner hadden verwacht.

Belgische verkiezingen worden altijd beïnvloed door een vlottende massa, die nu eens naar links en dan eens naar rechts overgaat. Het is bijna een algemene regel, dat bij verkiezingen in ons land de regerende partij(en) er zetels bij inschieten en de oppositie stemmenwinsten boekt. Wat nu alweer het geval is geweest.

De kleine partijen, communisten en Volksunie, benevens hier en daar afzonderlijke groepjes of zogezegd onafhankelijken, hebben niets bereikt of althans niets, dat de moeite loont besproken en ontleed te worden.

Over de Volksunie heeft, menen wij, iedereen zich vergist. De Volksunie zelf, die van haar doorgedreven actie en propaganda zeker veel meer had verwacht. Het is gebleken dat die groepering over een schaar actieve militanten beschikt, maar geen troepen achter zich heeft. Wie zich evenwel niet vergist heeft, zijn de bisschoppen. Hun bevel aan de katholieken niet te stemmen op straffe van zonde voor de Volksunie, werd opgevolgd.

De C.V.P. is de triomfator. Had zij het zo verwacht? We geloven het niet. Waaraan dankt zij haar succes? Er zijn bevestigende elementen die van invloed zijn geweest. Haar systematische kritiek op het werk van de regering Van Acker, hoe overdreven en belachelijk zij ook was, moet vast en zeker op sommige kiezers indruk hebben gemaakt.

Haar verkiezingsprogramma, met onder meer twee concrete voorstellen — 12 maanden legerdienst en 36.000 F. ouderdomspensioen — heeft niet tegenstaande alle kiezers gelokt. Het zal een ander paar mouwen zijn, die beloften na te komen, maar nu lapt de C.V.P. die beloften natuurlijk aan haar hielen.

Uit verklaringen van vooraanstaande C.V.P.-ers blijkt, dat zij met hun verkiezingsoverwinning geen « revanche » willen nemen. Niemand onder hen spreekt van de 12 maanden, maar allen laten verstaan dat zij enige honderden miljoenen meer toelagen voor het vrij katholiek onderwijs zullen eisen!

Over een paar dagen zullen we meer weten wat de vorming en de samenstelling van een nieuwe regering aangaat. Eenvoudig en gemakkelijk zal het waarschijnlijk niet gaan. Het schijnt aangewezen, dat de h. Eyskens kan worden belast met het... sleutelprogramma. Aan die sleutel zal waarschijnlijk nog heel wat moeten gevild worden, vooral eer hij op het regeringsslot past.

« NIEUWE ROTTERDAMSE COURANT », 2-6-1958.

De verkiezingen voor Kamer, Senaat en provincieraden hebben de Christelijke volkspartij een aanzienlijke overwinning opgeleverd, die veel groter is dan men in rooms-katholieke kring heeft durven hopen. (...)

Als men zich afvraagt waaraan de grote overwinning van de Christelijke volkspartij is toe te schrijven, dan zal men allereerst een deel van de winst moeten toeschrijven aan het voordeel dat oppositie nu eenmaal pleegt te brengen en men mag zulks stellig doen, omdat de socialist, doch in het bijzonder de liberalen,

Naar Antwerpen op 13 juli

Bussen zullen alleszins ingevuld worden vanuit DIKSMUIDE

ROESELARE
KORTRIJK
BRUGGE

GENT
AALST
BRUSSEL
SINT-TRUIDEN
HERK-de-STAD
TONGEREN
NEERPELT
HASSELT

Men meldt zich aan bij de plaatselijke propagandisten.

hun verkiezingscampagne vooral fensief hebben gevoerd. Daarnaas het schoolvraagstuk stellig van grote betekenis geweest.

Men kan hieruit slechts de conclusie trekken, dat een aantal rookkatholieken, die in 1954 links hebben gestaan, nu, ter wille van het schoolvraagstuk, tot de r.k. gelederen teruggekeerd. Daar is dan nog gekomen, dat het episcopaat wille wederom van de schoolkwestie bijzonder krachtig heeft gesproken en het de gelovigen wel zeer moeilijk heeft gemaakt om voor de demente Vlaamse Volksunie, voor socialisten of voor de liberalen te stemmen. Het reeds geciteerde merlid Van Eynde noemde zich « nacht » enigszins verrast » door grote invloed van de geestelijkheid. Te Brussel moeten de socialistische verliezen van een Kamerzetel schrijven aan het heengaan Spaak, die in 1954 een groot aantal stemmen uit het « burgerlijk » kamp tot zich trok.

De kabinetsformatie zal ongetwijfeld gecompliceerd worden door het feit, dat de socialisten niet al voortdurend verklaard hebben dat slechts willen denken aan voortgang van de socialistisch-liberale coalitie, maar dat bovendien invloedrijke socialistische leiders de laadagen van de verkiezingscampagne hebben uitgesproken, dat de partij onder geen omstandigheid van samengaan met de Christelijke partij wil weten. Indien men in opvatting volhardt, dan zou een coalitie tussen C.V.P. en liberalen niet worden verwacht. Niettemin men van enkele gematigde socialistenvannacht reeds verklaringen ren, waaruit wel blijkt, dat zij ervan bewust zijn dat de kiezers massa een toleranter schoolpolitiek verlangt.

Lefèvre, de voorzitter van de C.V.P. heeft gisteravond, toen wel vaststeld dat zijn partij in de Senaat meerderheid ging behalen, doch omvang van de winst in de Kamer nog niet duidelijk was, gezegd, zijn partij wat het schoolvraagstuk betreft, geen politiek van revanche wil voeren. « Wij denken er niet aan voegde hij daaraan toe, « het openbaar onderwijs de voordelen te nemen, die het verkregen heeft. » willen wij gelijkheid ook voor anderen » en hij preciseerde dit desdistantum met van kosteloosheid van onderwijs te gewagen.

HET VLAAMS NATIONAAL ZANGFEEST TE ANTWERPEN

Het Hoofdsecretariaat van het GEMEEN NEDERLANDS ZANGV. BOND verzoekt ons de inkomende van het 21ste Vlaams Nationaal Zangfeest te Antwerpen (Merksem) in Sportpaleis te 14 u. 30 mede te de

A 50 Fr. genummerde zitplaats

B 30 Fr. zitplaatsen;

C 20 Fr. bij massale toeloop

plants niet steeds gewaarborgd. Bestel Uw kaarten liefst per stelling vooraf op postrekening Nr 96 van het Algemeen Nederlands Zangverbond te Antwerpen.

Ze worden U dan per kerende toegezonden. Kleine (35 x 25) aanplakbrief zijn nog steeds beperkt voorraalsmede ander propagandamateriaal. Bezorg adressen van simatizator die deze kruistocht voor het goede verantwoorde Vlaams Volkslied warden en begrijpen.

Hoofdsecretariaat A.N.Z. : O. Veniusstraat, 15. Tel. 33.02.34. f. werner

LIEBAERT tot VAN ACKER: « Achiël gaat ge nu ontrouw worden aan de regels die ons binden? » of... De pij maakt de monnik niet!

